

НОВИТЕ ЕНИЧАРИ

“НАЦИОНАЛНАТА СТРАТЕГИЯТА ЗА ДЕТЕТО 2019-2030 Г.”

или пипалата на еврокмопога проникват дълбоко в структурата на държавата и поглъщат душата на народа

Виолета СТАНИСЛАВОВА

В всеки божи ден нашият изстрадал български народ се бори не само да изкарва хляба си, да плаща непосилни данъци и такси, но и да защитава домът и семейството си. Войната срещу децата и потъпкване правата на родителите им, е поредният смъртоносен токсичен облак, идващ от запад, който застрашително пълзи над нас и ни държи в непрестанно напрежение и стрес. Неговото име е

„Националната стратегия за детето 2019-2030 г.“

Истанбулската конвенция е обявена за противоконституционна, Пакта за миграция е подписан с „въздържал се“, но въпреки това злото пълзи, като проказата и в Стратегията за детето са заложени текстове от тях. Отново, както в Истанбулската конвенция, читателят още в началото на документа се сблъсква с много неразбираеми думи и изрази. Ето някои от тях: „деинституционализация“, „социална фрагментация и синергия“, „хоризонталният и интегралният характер на публичните политики“, „сегрегирани“, „маргинализация“, „разширени семейства“, „формална грижа“, „трагетирани услуги“, „резидентни услуги“, „ad-hoc пренасочване“, „дете-центрираният подход“ и пр. и пр.

Във въведението на новия стратегически документ се упоменават усилията на публичните институции и граждански общества, както и отправните точки за разработване на документа, а те са: Конвенцията за правата на детето на ООН; Хартата за правата на човека на ЕС; както и основните сфери на въздействие, формуирани в Софийската стратегия на Съвета на Европа, държавни институции във всички сфери на обществото, но никъде не са споменати родителските организации, родителите, семействата.

Същото е и в раздел III, където се цитират основните принципи и подходи. В Принципа за най-добрите интереси на детето; в Принципа за недопускане на дискриминация; в Право на участие; в Право на живот; оцеляване и развитие – държавата, както и всички нейни отговорни институции са включени,

но родителите – не!

Разбира се обаче, че главната фигура при прилагане на Стратегията за детето ще бъде председателят на Държавната агенция за закрила на детето. „С цел разработване на посочените оперативни документи за изпълнение на Стратегията към Националния съвет за закрила на детето „ще се създаде Междуведомствена работна група, председателствана от Председателя на Държавната агенция за закрила на детето (ДАЗД), в чийто състав ще се включат експерти от органите по закрила на детето, други държавни институции и представители на неправителствени организации (?), развиващи дейност в области, свързани с гарантиране на правата на децата.“ Малко по-надолу на стр. 48 в „Механизми за управление и координация“ се казва: „За постигането на целите на Стратегията следва да се предвидят механизми за нейното ефективно и ефикасно прилагане, мониториране и актуализация.“

На стр. 2-3

“Кръвен данък“ - Художници: Б. Григоров и Б. Данков

ОСВОБОЖДЕНИЕ ... ОТ КАКВО?

ИВАН ВЕЛЧЕВ

Продължават тържествата по повод 141-годишнината от освобождението на България от турско робство. Те започнаха още през 2018 г. и вървят по вектора на освобождението – от град в град!

Направих си труда да се информирам как е обявено това „освобождение“? Направи ми

впечатление, че всички общини канеха своите граждани да отбележат „141 години от своето Освобождение“? Но от какво е било това освобождение ... няма и дума.

В рамките на тържествата обаче се провеждаха различни мероприятия, които се отразяваха от медиите.

На стр. 4

ВСУЕ, НАПРАЗНО СЕ МОРИТЕ!

Недалновидни са напанието творчеството на писателя Георги Марков да бъде изучавано в училище, защото ще се постигне обратният на желания от антикомунистическата пропаганда ефект.

проф. Бончо АСЕНОВ

В края на 2018г., по вестници, радиа и телевизии гръмна новината, че в Министерството на образованието и науката е взето решение от 2019 г. творчеството на българския писател Георги Марков да се изучава в средните училищата.

На стр. 7

Имайки предвид настоящата законодателна рамка, отговорността за тези дейности следва да се възложи на Председателя на ДАЗД, като специализиран орган за закрила на детето в България и в качеството му на Председател на Националния съвет за закрила на детето (НСЗД). ДАЗД отговаря както за координацията на ефективното изпълнение на решенията на Съвета, така и за изготвянето на годишен преглед и периодични мониторингови доклади за резултатите от прилагането на Стратегиата и на механизмите за нейното изпълнение, които НСЗД разглежда и одобрява. С оглед ефективното наблюдение и оценка на прилагането на приетите стратегически решения се предвижда и външна междинна оценка на въздействието на стратегията и изпълнението на Пътна карта за нейното прилагане, която да информира за необходимостта от промени в стратегическите и/или оперативните документи." (...) „Планират се две редовни независими външни оценки на въздействието (междинна и в края на периода).“

Не е ли това съвместна работа с GERVIO?

Бел. авт. (12-годишен срок за реализиране на Стратегиата е разделен на 4 етапа по 3 години с цел парите, които се усъхват по-лесно да се отчетат.)

ДАЗД ще създаде „Механизъм за наблюдение и оценка, чрез участието на всички отговорни държавни институции като това включва и осигуряването на необходимите данни, включително и от изследвания на домакинствата“. Струва си да се замислим какво означава това! Това означава законно да влизат в къщата ти и да отварят хладилника! Виждат че няма кой знае какво в него и проверителят решава, че родителят не може да отглежда правилно детето, за което съобщава на съответната държавна институция. Тя от своя страна задвижва машината и изпраща свой представител заедно с полициа, които по най-болезнен начин разкъсват завинаги връзката между родител и дете.

Оттам нататък съдбата на детето е неясна. В България много лесно може да се одържавят децата на 90% от семействата, просто защото стотици хиляди българи в активна възраст са безработни или едва могат да издържат семействата си. Но според Стратегиата всичко ще се съизмерва с европейските мерки на отглеждане на де-

цата, които са много по-високи от българските. И това при положение, че страната ни е на първо място по бедност в ЕС...

Стратегиата предложена от правителството е чудовищна и заради възможността за насилствено отнемане деца от семейства им само заради повишен тон на родителя, пошляване поради непослушание или лоши оценки в училище, пропусната имунизация или заради донос на отгъстителен съсед или изпратил SMS например. В Истанбулската конвенция - по-точно в Обяснителния ѝ доклад, има клаузи свързани с наказания за отнемане на децата от родителите и даването им на джандър приемни семейства или настаняването им в държавни институции. Точно по същия начин, както се прилагат вече от

страховитата сексуална полиция GREVIO

в други страни, така и у нас ще се изземват насилствено деца, за да бъдат гледани и възпитавани от държавата, ако този документ се приеме във вида предложен от управляващите.

Нека заедно да четем.

„Съгласно чл. 20 а от Закона за закрила на детето, към всяка община се създава Комисия за детето с консултативни и координационни функции, в която участват представители на общинската администрация, областната дирекция на Министерството на вътрешните работи, Регионалното управление на образованието, Регионалната здравна инспекция, дирекция „Социално подпомагане“, местната Комисия за борба срещу противообществените прояви на малолетните и непълнолетните, както и на юридическите лица с нестопанска цел и други, които осъществяват дейности по закрила на детето“.

„В съответствие с чл. 19, ал 1 от Закона за социално подпомагане и чл. 36 ал 1, 2 и 5 от Правилника за прилагане на ЗСП към Областния управител се създава Звено за координация, мониторинг и оценка на областните стратегии за развитие на социалните услуги.“

Това е обвързаността на институциите в България. Но всичко във всички документи - сегашни и бъдещи, ще бъде съобразено с: Конвенция на ООН за правата на детето; Закон за социално подпомагане; Световна банка; Европейска рамка на ключовите компетентности; ЕС, Световната здравна организация, УНИЦЕФ; Правила на ООН за закрила на ненавършилите пълнолетие лица, лишени от свобода; Подход на

ООН към правосъдието за деца; PrisonFellowship International; Основни принципи на ООН относно използването на възстановителни правосъдни програми по наказателни дела, Помагало на УНИЦЕФ за отклоняването и алтернативите на лишаването от свобода и др.

Не бива да се учудваме, че карат адвокатите да стават

теми и подсистеми. (...) Работещите в системата на здравеопазването, образованието, социалните услуги и в системата за закрила на детето, както и полицията, а когато се налага – прокуратурата и правосъдната система, трябва да бъдат в постоянна връзка помежду си за всяко дете и родител“.

За ефективното изпълнение на Националната страте-

гии за детето „ще бъдат предложени нормативни промени, които да подобрят координацията и интегрираната работа между отделните политики.“

Но нека се върнем на проверката дали в Стратегиата за детето и да видим дали са въмъкнати текстове от Истанбулската конвенция и от Пакта за миграция.

В т. 6 се посочват ангажираните с директно прилагане на Стратегиата „Награждаване на квалификацията, знанията и уменията на персонала, ангажиран в системата на предучилищното образование и детските ясни за осигуряване на пълноценна грижа за ранното детско развитие на всяко дете, включително на децата със специални образователни потребности с отчитане на ключовата роля на играта.“

НОВИТЕ

ния за детето „ще бъдат предложени нормативни промени, които да подобрят координацията и интегрираната работа между отделните политики.“

В друг раздел т. 4. „Въвеждане на стандарти за качество на грижите в детските ясли и предучилищното образование в съответствие с европейската рамка за качество за услуги за образование и грижи в ранна детска възраст“.

В т. 6 се посочват ангажираните с директно прилагане на Стратегиата „Награждаване на квалификацията, знанията и уменията на персонала, ангажиран в системата на предучилищното образование и детските ясни за осигуряване на пълноценна грижа за ранното детско развитие на всяко дете, включително на децата със специални образователни потребности с отчитане на ключовата роля на играта.“

В приложението на документа, накрая, където се отнася за възрастова група от 7-14 г. и 15-18 г.) в т. 5 се казва: „Мерки за насърчаване на промяна в социалните норми по отношение на съществуващи вредни практики – детски бракове и ранни съжителства, и прилагане на програмите за овластяване на момичетата и развита на жизненоважни умения.“ Същата терминология, както е и в Истанбулската конвенция!

Каква е Европейската рамка не се цитира!...
2. „В духа на Пакта за миграция:“
Стр. 18 – „На първо място, това са идентифицираните дълбоки промени в сферата

предучилищното образование, в съответствие с Европейската рамка за качество за услуги за образование и грижи в ранна детска възраст“.

ЕНИЧАРИ

Каква е Европейската рамка не се цитира!...
2. „В духа на Пакта за миграция:“
Стр. 18 – „На първо място, това са идентифицираните дълбоки промени в сферата

предучилищното образование, в съответствие с Европейската рамка за качество за услуги за образование и грижи в ранна детска възраст“.

Каква е Европейската рамка не се цитира!...
2. „В духа на Пакта за миграция:“
Стр. 18 – „На първо място, това са идентифицираните дълбоки промени в сферата

предучилищното образование, в съответствие с Европейската рамка за качество за услуги за образование и грижи в ранна детска възраст“.

ЕНИЧАРИ

ние в пренаселени жилища, до достигане на средните стойности на държавите в ЕС.“ И това, при положение, че демографският срив в страната е доказан и според световната статистика България е с най-бързо топящото се население и с най-ниска раждаемост в света. Какви обаче са средните стойности на държавите в ЕС не се казва!

Стр. 25. т. 2 „В училищата вече ще са въведени програми за здравословен начин на живот, сексуално поведение и здраве, ХИВ/СПИН, психотропни вещества.“

Стр. 30. т. 1 „Увеличаване на дела на децата във възрастовата група 0-7 г., които са обхванати от услуги за ранно детско образование и грижа, с цел постигане на 33% обхват сред 0-3-годишните и 95% обхват за 4-7-годишните в съответствие с целите на Европейския съюз.“

Какви са целите на ЕС не се казва. Интересно как ще изобразят пеленачетата!...
Още за Ранна детска възраст (0-6/7 г.) – т. 4. „Въвеждане на стандарти за качество на грижите в детските ясли и

възпитание на децата и техните родители по различните аспекти на профилактиката на оралните заболявания“.

Каква е Европейската рамка не се цитира!...
2. „В духа на Пакта за миграция:“
Стр. 18 – „На първо място, това са идентифицираните дълбоки промени в сферата

предучилищното образование, в съответствие с Европейската рамка за качество за услуги за образование и грижи в ранна детска възраст“.

Каква е Европейската рамка не се цитира!...
2. „В духа на Пакта за миграция:“
Стр. 18 – „На първо място, това са идентифицираните дълбоки промени в сферата

ЕНИЧАРИ

ние в пренаселени жилища, до достигане на средните стойности на държавите в ЕС.“ И това, при положение, че демографският срив в страната е доказан и според световната статистика България е с най-бързо топящото се население и с най-ниска раждаемост в света. Какви обаче са средните стойности на държавите в ЕС не се казва!

Стр. 25. т. 2 „В училищата вече ще са въведени програми за здравословен начин на живот, сексуално поведение и здраве, ХИВ/СПИН, психотропни вещества.“

Стр. 30. т. 1 „Увеличаване на дела на децата във възрастовата група 0-7 г., които са обхванати от услуги за ранно детско образование и грижа, с цел постигане на 33% обхват сред 0-3-годишните и 95% обхват за 4-7-годишните в съответствие с целите на Европейския съюз.“

Какви са целите на ЕС не се казва. Интересно как ще изобразят пеленачетата!...
Още за Ранна детска възраст (0-6/7 г.) – т. 4. „Въвеждане на стандарти за качество на грижите в детските ясли и

възпитание на децата и техните родители по различните аспекти на профилактиката на оралните заболявания“.

Каква е Европейската рамка не се цитира!...
2. „В духа на Пакта за миграция:“
Стр. 18 – „На първо място, това са идентифицираните дълбоки промени в сферата

предучилищното образование, в съответствие с Европейската рамка за качество за услуги за образование и грижи в ранна детска възраст“.

Каква е Европейската рамка не се цитира!...
2. „В духа на Пакта за миграция:“
Стр. 18 – „На първо място, това са идентифицираните дълбоки промени в сферата

ЕНИЧАРИ

ние в пренаселени жилища, до достигане на средните стойности на държавите в ЕС.“ И това, при положение, че демографският срив в страната е доказан и според световната статистика България е с най-бързо топящото се население и с най-ниска раждаемост в света. Какви обаче са средните стойности на държавите в ЕС не се казва!

Стр. 25. т. 2 „В училищата вече ще са въведени програми за здравословен начин на живот, сексуално поведение и здраве, ХИВ/СПИН, психотропни вещества.“

Стр. 30. т. 1 „Увеличаване на дела на децата във възрастовата група 0-7 г., които са обхванати от услуги за ранно детско образование и грижа, с цел постигане на 33% обхват сред 0-3-годишните и 95% обхват за 4-7-годишните в съответствие с целите на Европейския съюз.“

Какви са целите на ЕС не се казва. Интересно как ще изобразят пеленачетата!...
Още за Ранна детска възраст (0-6/7 г.) – т. 4. „Въвеждане на стандарти за качество на грижите в детските ясли и

резидентна грижа за деца с трайни увреждания.

2. Закриване на всички Домове за деца, лишени от родителска грижа и ограничаване на престоя на децата в резидентни услуги“.

След като тези домове се закриват, децата къде отиват? Близко до ума е че отиват в приемни семейства, защото няма къде на друго място да отидат!

3. „Отпадане на регулативните механизми на НЗОК за прегледи и изследвания на децата и разширяване на списъка на лекарствените продукти и консултативни за деца за домашно лечение, както и на медицинските изделия, заплащани от НЗОК“.

Налагащият се извод е, че фармацевтичните компании ще забогатяват още повече за сметка на децата и родителите им.

Всичко това, което е в Стратегиата на детето ще бъде не само съобразено с документи на ООН, УНИЦЕФ, СЗО, ЕС и пр., но ще бъдат създадени от българските управляващи още много нови документи, които ще променят или допълнят и други закони в България. Ето някои от тях посочени в Стратегиата:

1. Нов Закон за детето; 2. Нормативни промени, които да подобрят координацията и интегрираната работа между отделните секторни политики; 3. Разработване на средносрочни тригодишни национални програми; 4. Пътна карта за изпълнение на Стратегиата; 5. Нови механизми за събиране на данни; 6. Национална програма за десегрегация в сътрусничеството с общините в Република България; 7. Национални стандарти за ранно детско развитие; 8. Закон за детето и семейството; 9. Мерки за превенция на разселването на децата от семействата; 10. Нов закон за социалните услуги и под-

групата, бежанци и мигранти.“
Стр. 45 – „Нормативни промени, въвеждащи задължение за изграждане на приобщаваща среда за цел приобщаването на децата с увреждания, децата от различни етнически произход и децата от различни уязвими групи“.

В приложението накрая „Период на детство и юношество (7-13 и 14-18 г.) – т. 5 – „Изграждане на приобщаваща среда чрез кампани и дейности, насочени към запознаване с културата на различни етноси и националности и преодоляване на стереотипите, свързани с тях.“

И още много подобни текстове пръснати из целия документ.

Големият въпрос е
Какво ще последва от всичко това?

Ясно и категорично в Стратегиата се казва:
1. „Закриване на всички Домове за медико-социални грижи за деца с недопускане на предоставянето на резидентна грижа за деца на възраст 0-3 години, с изключение на предоставянето на

законовите актове към него; 11. Нов подход към жилищната политика, към социалното и към семейното подпомагане; 12. Система за детско правосъдие, ориентирана към правата на децата; 13. Създаване и прилагане на адаптирани процедури за участие на деца в административни, граждански и наказателни производства; 14. Ратифициране на Трети факултативен протокол към Конвенцията на ООН за правата на детето; 15. Механизъм за наблюдение и за оценка и др.

Новият кръвен данък

Нищо от това, което се предлага в „Националната стратегия за детето 2019-2030 г.“ не е в полза на детето. Децата не могат да се отглеждат от държава, която е абдикирала във всички области и се е доказала като некадърен стопанин. Управляващите не могат да се справят със сираците и безпризорните, с 12-годишните болни от СПИН, с малолетните проститутки, с агресивни малки деца пристрасени към алкохол и наркотици и пр., а са търнали да се бъркат в традиционните отношения и възпитание на децата, които растат и се отглеждат в нормални, в здрави български семейства.

Новият кръвен данък на практика ще нанесе страшни психични травми на тях, родителите и близките им за цял живот.

Това, което искат да причинят политиките на народа ни, е престъпление. Според тях агонията ще продължи 12 години. Явно между 2019 и 2030 г. унищожението на българското семейство трябва да стане факт. До тогава ще пеем тъжната-претъжна народна песен „Яничари ходят, мамо! от село на село,/ мъжки рамо/ сбират,/ яничари правят...“

А после всичко ще утихне.
За жалост в България са допуснати много неправителствени организации финансирани от чужди държави, организации и граждани, които не само са вливали и ще продължат да вливат пари в дженърд-идеологията и унищожаването на християнските ценности и семейство, но вече са заели и влиятелни позиции в държавното управление и институции в различни области на българското общество. Пример за това е, че представители на неправителствени организации са участвали в съставянето на Националната стратегия за детето. Да не говорим за подписаните международни договори за милиарди, които се изливат за цел налагане и прилагане на развратната идеология в България.
Това, което се случва в момента, е само началото. Очакват ни тъмни времена. Сега усилено се съставят и подписват от представителите на отделните държави, включително и от България, документи. Скоро те ще започнат да се прилагат в ежедневния ни живот. Въпрос на време е. В някои страни вече е започнало. Стенанията им обикалят света, но е твърде късно. А когато това стигне и до нас, тогава ще разберем истинския им сатанински смисъл, защото злото ще влезе в домовете ни и никой няма да бъде пощаден. Тогава няма да има и кой да ни защити, защото всичко ще е превърнато в закони. А законите, искате или не искате, трябва да се спазват.

И ако се проследят всичките, се оказва че Казанлък, например, се е освободил едновременно от „османско владичество“, османско робство“, османско иго“, турско иго“, турско владичество“, турско робство“. Само че в своята заукопайна молитва отец Петко Мотев каза ясно, че Казанлък се е освободил от ТУРСКО РОБСТВО, което мирните приеха с облекчение, че свещенослужителят не сложи грях на думата с някоя от абстрактните форми на новогвората.

Но не само в Казанлък, в цялата страна имаше случаи, в които един и същи вестник, в една и съща статия се въвеждаха различни понятия. Например след заглавие „Четири пъти освобождават Добрич от турско робство“ в самия текст се казва, че „Добрич е освободен четири пъти от османско владичество“.

Абсолютна е кашата с Освобождението на Пловдив. И си представете един чужденец, който не познава нашата история и който е на посещение в Европейската столица на културата, как чете, че „Пловдив чества 141 години от освобождението си“ и ще се пита: „А, бе от какво все пак се е освободил този град?“

Не познавам друга страна, в която да има такава каша с понятията за едни и същи исторически събития! Във Франция, например, недей си боже, някой дори да си помисли, че Френската революция не е „най-демократичната“, въпреки че е била поредица от кланета на елити, тежко му и горко! Или пък да се усъмни, че Наполеон Бонапарт не е „най-великият“, въпреки че е причинил много злини на Франция! Наполеон обаче е в Пантеона и никой не подлага на съмнение правото му да бъде там!

Само у нас платени русофоби и българомразци отдавна водят една мъчелива подкрепяна кампания срещу българската история и национална памет.

Дори и Стефан Стамболов, който най-малко може да бъде упрекнат в русофилство в своята уводна статия „Ако някой ни попита...“ (Публикувано в "Нова България", бр. 59 от 9.01.1877) ясно и точно казва: „Стоим ние и чакаме да дойде Русия със своите силни войски, за да ни извади от неспасителното робство, а сами нищо не предприемаме, за нищо не се готвим!“ „Робство бе, българомразци, а не „присъствие“ или „съжителство“!

„Ето как описва англичанинът Гладстон руска вой-

на с Турция: „Каквото и да ни говорят за някои други глави от руската история, с освобождението на многомилионни поробени народи от жестокото и уничително робство Русия оказва най-блестящите услуги, които може да помни историята, услуга, която никога няма да излезе от благодарната памет на народите“.

За съдба, по-лоша от смъртта

Роден съм във Велинград. За първи път от начално-

чвам скритите под другите кости на страховната грамада. Всички черепи бяха отделени от скелетите, всички скелети бяха без глави. Тези жени до една са били обезглавени. Процедурата била следната: турците хващали жената, съблича ли я внимателно по риза, оставяли на страна ония дрехи, които били ценни и всички украшения и скъпоценности, след което много от тях поемали грижата да я изнасят, а последният я обезглавявал...“

После ни разказаха, че това са костите на 200 млади момчета, отначало пленени и

мнимо“.

Друго не може да се очаква от изследователи, като Балева и компания. Остава да кажат, че измислиха или фотешоп, снимката на единствената останала свидетелка от кланета - баба Фота, застанала до купчината с кости пред църквата!

Омерзен съм и от алабалистиките на известни наши учени-историци в т.ч. и академици, които казват:

1. Това било „период, в който българите са били поданици на Османската империя“, нищо повече. Само че ста-

точно турско. Осман е първият султан на турската империя (1299-1324). Ето защо не е логично да казваме „османско робство“. Турците и Ердоган могат да си се наричат както си искат, но за тези хора са турци, империята, която ни е поробител е „турска империя“ и робството ни е „турско робство“!

3. Когато казват, че не е имало „робство“, точно както „робство“, точно както имат предвид другите учени? Робството по времето на Спартак, век преди Христа? Но става въпрос все пак за 500 г., в т.ч. и 18-ти и 19-ти век,

велик везир, написва тържествено му слово за възшествието на трона. Но султанът собственооръчно задрасква следния пасаж: „Купуването и продажбата на роби е противно на предписанията на Свещения закон (Шериата), затова Ние освобождаваме всички роби и евнуси от Нашия Дворец и обявяваме, че занаятът цялата търговия с роби, както купуването, така и продаването е официално забранено в Нашата Империя и ще бъде определена дата за постепенното освобождаване

Ирина от рода на българите от селището Костур... На 4 март 1383 г. се продава роб Михаил от рода на българите от селището Скопие...“

Защо и най-простият турчин е можел да влиза безнаказано в дома на българина, да яде и пие, да дерибейства, да изнасилва, а отгоре на това да иска пари за това, че си е търкал зъбите? А когато му е скимнело, за благодарност е можел да заколи като животно, тези които по принуда са го посрещали, като „гост“.

Българският мартиролог

5. Защо след като сме си

Влашко. През 1600 г. Мехмед паша изколва българите в Чепинската долина отказали да се потурчат и останали в селата си, а потурчилите се „за кашмер“ са накарани да разрушат 218 църкви и 33 манастира в района. На 18 октомври 1688 г. турската войска на Софийският бейлербей извършва клане над българите от град Чипровци и селата Копиловци, Железна и Клисуря, когато са изклани над 1000 мъже и стари жени, а селищата са изгорени и срунати до основи. В края на ноември 1689 г. турските вой-

зад църквата „Света София“. Такава е съдбата на много български градове и села. Казанлък например, е нападан няколко пъти, Шипка през 1793 г., Тулово през 1785 г., Мъглиж през 1785 г.

От 1797 г. до 1806 г. отрядите на Осман Пазвантооглу извършват кланета при завземането на Врачанско, Ловчанска, Плевенско, Севлиево и Търново при подавяне на бунтовете на българите в Ниш, Пирот, Белоградичко и Видинско. През октомври 1829 г. турците извършват кланета над българите в Странджа и Сакар. Само в едно доносение до шаба на руската армия от 14.X.1829 г. са посочени избити 400 български първенци в района на границите на Одрински и Старозагорски пашалъци. Над 140 000 българи от Тракия са прогонени и бягат в Бесарабия.

На 26 април 1876 г. турска башибозук воден от Тосун бей извършва клане и опожарява Клисуря при подавяне на Априлското въстание. На 30 април 1876 г. редовна турска войска и башибозук командвани от Халиф паша извършва клане и опожарява Панагюрище при подавяне на Априлското въстание. На 1 май 1876 г. редов-

ски на Халил паша, еничарите на Махмуд паша и татарският хан Герай изгарят град Крива Паланка и извършват клане на българите там и в Куманово при подавянето на въстанието на Карпош. При повторното завладяване на освободените от въстанието и австрийските войски западни български земи в Поморавието, Видинско и Македония турците извършват такива кланета и палежи, които принуждават многохилядно българско

ОСВОБОЖДЕНИЕ ...

Черепи на изклани българи пред църквата в Батак. Снимка от 1876 г. на една от малкото оцелели свидетелки – баба Фота.

то училище ни водиха в Батак някъде към 1960 г., за да посетим тогавашното чудо: подземяната Баташка ВЕЦ. Разбира се, посетихме и църквичката „Света Неделя“. Още помня как всички бяхме поразени, ужасени от това, което видяхме и чухме. При нас дойдоха не музейни работници, а наследници на тези, които са били избити през 1876 г. Това бяха техните внуци, вече възрастни хора, родени около 1900-та година. Те бяха израснали със спомените за техните дядовци и баби, бяха ходили стотици пъти на местата, където те са били убивани, клани от сатрапите на Мехмед Ага-Барутанията, което Макгахан описва така:

„Изведнъж дръпнахме юзгите с възклицание на ужас, точно пред нас се издигаше грамада от черепи, смесени с кости от всички части на човешкото тяло, скелети почти цели, дрехи, човешка коса и изгнило месо, заразяваща мириса се разнасяше наоколо. Всички скелети бяха облечени само с женски ризи, Те всички бяха жени и момичета. Преброих над сто черепа, без да вклю-

специално запазени за съдба по-лоша от смъртта...“

През август 1877 г. православен храм „Св. Пророк Илия“ в Казанлък бил напълно опожарен от турските войски, които преди това убили вътре и около храма над 200 християни.

Мнимото робство

За огромно съжаление, кашата какво е било през тези 500 години в най-голяма степен произтича от ученияте-историци! Няма да коментирам идиотщините на едни образователни нищожества, по чието време бяха поставени в учебниците за 6-ти клас понятията „съвместно съжителство“ и така искаха да изкривят, а всъщност да изтрият нашата родова памет. И че даже „съжителството“ ни с поробилите ни турци имало „позитивни страни“? Излиза тогава, че Априлското въстание е било срещу позитивни неща и е било голяма грешка?!

Няма дори да коментирам онази Мартина Балева, която заедно с един немски джандър написана „Баташкото клане е мит, жертвите му са преувеличени, а турското робство е

тутът на всички българи по онова време е бил „рая“! В Деветата сура на Корана се заповядва буквално: „Сражавайте се с онези от дарените с Писанието, които не вярват в Аллах...и не изповядват правата вяра - докато не дадат налога (джиза) безусловно и с покорство“. А Добри Чинтулов пише: „Но съвзи карвави пролива в робство милий наш народ!“

2. А нима понятието „владичество“ е по-малко уничително от „робство“, уважаемите неграмотници? То произхожда от глагола „владее“ и от „владение“, означаващи съответно „има нещо, притежавам“ и „притежание на нещо с право да се използва и да се разполага с него“. Какво представлява един човек или един народ, който е притежание, владение на султана и на турците, които са завоювали това свое притежание с огън и меч, с насилие и кръв? Този човек и този народ са поробени от турците, те са роби. А периодът, преди да се освободят, периодът, когато са поробени от турците се нарича, безспорно, турско робство. И не е османско, а е

когато светът е друг, понятието „човек“ има други измерения след Френската революция и Декларацията за правата на човека и граждани-на от 26 август 1789 г. Изумен съм, че нашата историография не е мръднала с милиметър от времето преди Христа. Да не би демокрацията, която древните гърци са практикували, да има нещо общо с това, което сега в света се нарича „демокрация“?

«Всички съществуващи роби»

Формалните историци твърдо заявяват, а русофобите усилено им прилагат в общи линии следното: „Българите са били рая, хора без права, но понеже имали собственост и плащали данъци, значи не са били роби“. Горе долу до това твърдение се свеждат всички опити да бъде отречено турското робство в България.

Към 1840 г. в Турция се изнасят всяка година между 16 и 18 хиляди черни и бели роби от Африка, Азия и Европа. През 1876 г. на турския престол се възкачва султан Абдул Хамид 22 (1876 - 1909). Известният реформатор Митхад паша, тогава

ОТ КАКВО?

на всички съществуващи роби, като се вземат специални мерки, за да се попречи на възстановяването на робството.“

От този цитат ясно личи, че дори през 1876 г., след толкова „реформи“ в Османската империя, робството не само съществува, но султанът въобще не е склонен да вземе никакви мерки за неговото ограничаване и премахване. Робство в Турция е имало, и то съвсем официално - с робските пазари, с таксите и данъците, плащани за придобиване на роби, със заробени хора и прочее реквизити на робството по пълна програма. Ето един откъс от ценоразпис на такси за търговия с роби, припомнен от Alexander Resilovski: „Ако се продава роб или робиня, вземат се по 4 ачета от продавача и 4 от купувача.“

4. Друг основен аргумент на българомразците и русофобите е следният: не всички българи били роби... Да, някои българи не са били роби, но други са били. Колко българи е трябвало да бъдат заробвани и продавани като роби, за да се приеме, че българите са били под робство?

Има ли въобще количествен критерий за подобни аморални „изчисления“ и колко меродавен може да е такъв критерий, след като е съществувала самата възможност - със всемоуна възможност, българите да бъдат заробвани и търгувани като роби? Защо не се замислят над един от най-въдхвърляващите текстове в новата Търновска конституция „всяка роб, който влезе в Княжеството, става свободен“.

В документи на нотариуса Манол Брашнано от 1381-83 г. е записано: „На 12 септември 1381 г. се продава робиня Мария от рода на българите от селището Прилеп... На 8 юли 1382 г. се продава робиня

„съжителствали“ така рахат с турците през всичките тези 500 г. е имало 14 големи български въстания и много, много кланета като Баташкото и Старозагорското са само малка част от тях.

През 1352 г. - масови кланета е имало в Айтос, Ямбол и Пловдив. През 1359-1364 - масови кланета в Стара Загора, Пловдив и Сливен. Тогава е избито и отвлечено в робство цялото население на градовете Венец и Сотирград и те престават да съществу-

Връх „Шипка“, 26 август 1934г.: 100 хиляди българи на поклонение при откриването на Паметника на Свободата. Между тях са и 80 опълченци, участници във величавата Шипченска епопея.

ват. През 1372 г. турците избиват и отвлечат в робство цялото население на Бактур и града престават да съществуват. На 17 юли 1393 г. Баязид превзема Велико Търново и извършва масово клане на населението. През 1598 г. - клане във Велико Търново при подавянето на Първото търновско въстание, за да спасят живота си най-малко 16 000 българи забягат във

население да избяга в Бана. В края на юли и началото на август 1737 г. по заповед на Али паша Кюпрюлюоглу при подавянето на Въстанието на архиерите в Софийско и Самоковско, от турците са избити над 350 софийски граждани, свещеници, монаси и хора от околните села, включително митрополита Свети Симеон Самоковски, обесен в София на 21 август 1737 г.

на турска войска, башибозук и черкези командвани от Хасан паша извършва клане на българите събрани в лагера Еледжик при подавяне на Априлското въстание. Над 1000 мъже, жени, деца и старци са избити, единници успяват да се спасят в Балкана. На 2 май 1876 г. турците извършват клане в Перушица при подавяне на Априлското въстание от войските командвани

от Решид паша. В църквата и извън нея са изклани към 1850 мъже, жени и деца. Оцелява само 7,5% от населението на града. От края на април до средата на май 1876 г. при подавяне на Априлското въстание частите на турската териториална отбрана известни като „башибозук“, редовната войска - нizam, свиканите запасни части - редиф и черкезки отряди извършват кланета, в които загиват над 30 000 българи, опожаряват 80 и разграбват 200 селища с над 75 000 българско население.

На 15 юли 1877 г. е извършено клане и е разграбен Ловеч от турска редовна армия под командването на Рифат паша. Избити са над 1500 мирни българи. На 15 юли 1877 г. (3-ти стар стил) от турците е извършено голямо клане и е опожарена до основи Нова Загора. На 16 юли 1877 г. е изклано и опожарено село Дълбоки Старозагорско от черкези от турската армия на Сюлейман паша.

Най-жестокото е било Старозагорско клане. От 19 до 21 юли 1877 г. е изклано населението и опожарен града Стара Загора от турска редовна армия на Сюлейман паша. Актчето на садизъм са ужасяващи. Бременните жени са разпаряни и от коремите им са vadени неродените деца. Хора са нанизвани на шиш и печени като човешко черверме. Българи са одирани живи, а кожата им са напълвани със слама и са окачвани по дърветата. Много са изгорени живи, някои първом поляти с газ. Други са горени на жертвеници, имало разпънати на кръст приковани, пален е огън на гърдите и т.н. Млади жени са карани голи да играят кърваво хоро, където са озлочестявани и после изклани. В църквата „Св. Троица“ са изклани 2500 души, много тела на избитите остават прави, защото няма къде да падат труповете. Изклани са и укривили се в храмовете „Св. Богородица“ и „Св. Николай“, които са обстрелвани с артилерия и запалени. Избити са между 14 000 и 15 000 българи, още към 1200 други умираат в град и преживяните ужаси. В Турция са отвлечени към 10 000 млади момчета, момичета и жени, малко от които се връщат. Околните села имат същата съдба. Това е може би най-голямото документирано клане в българската история. Градът е напълно изпепелен и след Освобождението е изцяло изграден наново. Безброй ни са примерите на кланета из всички български градове.

На стр. 6

През 1877-1878 г. през Руско-турската освободителна война турците извършват погроми и кланета и в Златарица, Елена, Котел, в Новоазгорско, Стремската (Карловската) долина, Панагюрище (погромът е дело на редовна турска войска), Самоков, Белово, Брезник (тогава Карагаич), Чепеларе, Златоград, Симеоновград (тогава Търново Сиймен), Свиленград (тогава Мустафа паша), Любимец, Харманли и по-навътре в Одринска Тракия, в Македония и на много други места. В Пловдив само в края на август са екзекутирани 116 българи. Стоотици българи са убити и в Сопот, в селата в Пирдопско, Казанлък, София (тур руснаците заварват 16 бесил-

Плоча в църквата „Св. пророк Илия“ в Казанлък

една от най-развитите държави в Европа със стопанство, строителство, култура, азбука и писменост, армия и т.н. След падане под турско робство през 1396 г. България изостава безнадеждно от европейската цивилизация, от икономическите, технологични и културни постижения. А това е периодът на великите открития на революциите. Държавите имат вече парна машина, влакове и кораби, а ние - волски каруци!

500 години над България е бил паднал тежък похлуцак, който ни задушаваше! Това е робството - гнет, унищожение, подтисничество!

Имам право да говоря за това, защото знаем как не с годи-

ОСВОБОЖДЕНИЕ ... ОТ КАКВО?

ки, на които са извършвани екзекуции до последния момент), Айтос, Карнобат, Одрин, Пазарджик, Асеновград (тогава Станимака), Чирпан, Варна, Фере, Димотика, в други тракийски градове и т.н. В Сливен и околностите му за няколко месеца до началото на 1878 г. турските власти убили, изпратили на заточение и интернирали около 1000 души българи. Турската власт извършва жестокости и големи насилия в селата Красново, Аджари Розовец (тогава Рахманли) и Меричлери. Разоренията са огромни. Избити и безследно изчезнало мирно население е общо около 180 000 българи. Най-тежки удари били нанесени върху българската народност. Огромни брой българи били унищожени физически - избити по време на завоеванието и при многото въстания след това. Особено много пострадало българското мъжко население.

уват данни за роби, които се развиват и стават философи. Например Федон - ученик на Сократ, Менип (пише 13 книги), както и Бион от Бористенос - циник, който получава наследството на господаря си след съдебен спор със сина му. През епохата на Демостен - ораторът, Пасион - робът е бил 3-ти най-богат между роби и граждани.

В Спарта също илотите са имали права. Когато Клеомен решава, че който роб даде 5 мини с бронз може да бъде свободен, се явяват 6000 илоти, които плащат огромна сума от 500 таланта и се освобождават. Това доказва, че трудът на робите е бил заплащан.

Дали робството е отмирало?

Повечето хора биха искали да мислят така. Някои си представят натоварените с роби кораби от миналите векове - това били скърцащи дървени съдове с трюмове, претърпени с уплашени хора, които били държани в почти невъобразима мизерия. Разбира се, подобни кораби не плават повече по море и съвременните международни споразумения обявяват този вид робство за незаконно. Но въпреки това робството съвсем не е изчезнало. Представителите на организацията за човешките права „Антиислейвъри Интернешънъл“ изчисляват, че 200 милиона души все още живеят под някаква форма на робство. Те работят в условия, които може вероятно да са по-лоши от обстоятелствата на робите през миналите векове. Всъщност някои изследователи стигат до

България, масово изнасяване и гавра с християнско светилище

заключението, че „днес хората, които живеят в робство, са повече, отколкото когато и да било преди“.

Да припомним ли за робството в „най-демократичната“ държава САЩ, което беше отменено чак през 1862 г. (т.е. близо век след създаване на САЩ). Да припомним ли, че първият президент на САЩ Джордж Вашингтон е бил робовладелец, което не пречи столицата да е

наречена на негово име.

А нима заради някаква си „владичество“ или „съжителство“, апостолите на нашето Освобождение, Левски и Ботев, са си сложили главата на дръвника? Заради едно „владичество“ ли се биха на живот и смърт опълченците на Шипка? Никой досега не е направил анализ, какво би станало ако ги нямаше тези 500 г. в нашата история? През Средновековието България е била

ни, а с месеци, с дни и часове се е развивала България след 1878 г.: театри, училища, университет, банки, фабрики. През 1900 г. е построена първата ВЕЦ в Панчарево. Върхът е мобилизацията на над 600 хил. армия по време на Балканската война през 1912 г., в която побеждаваме предишния си поробител Турция край Одрин. И това са само 34 г. след Освобождението, което за историята е миг като се има предвид, че на практика до Съединението през 1908 г., България все още не е пълноценна държава! Българският народ бе лишен от социалните слоеве, които са водачи на всеки народ в онези времена: аристокрацията, буржоазия, духовенство. Българският народ попада не в "хладилника, а направо в "мразилника" на турската империя. При Освобождението през 1878 г. ние българите бяхме само два милиона. Оказва се, че най-страшната последница за българите от турско робство това е демографската катастрофа. При нормално развитие на етноса ни в границите на исконните български територии, днес щяхме да сме около 30-40 милиона и щяхме да разговаряме с другите народи по друг начин. Това трябва да се знае и помни!

В интерес на истината бях леко изненадан, че този път участниците в дискусиата проф. Ивайло Знеполски, проф. Инна Пелева и доц. Пламен Дойнов, както и крайно предпоставеният Тони Николов, не си позволиха, както е ставало в това предаване, грубо да полити-

зират тези 60 минути отредени за „дискусия“. Поставям думата в кавички, защото каквото е практиката на „История. BG“, дискусия и този път нямаме. По простата причина, че поканените за участие са все хора правилни и поради това сблъск на мнения не може да има. Пък и какво да си говорим, не се и полагат!

И този път всички единствено гледаха в една посока, говореха в едни и същи оценъчни категории и извън опита на режисьора Асен Шопов да обобщи, че „всичко е много по-сложно и поради това са невъзможни, нито покаянието, нито прошката“, „дискусията“ приличаше досущ на събрание от онази действителност, която участниците се надпреварваха да клеймят, иронизират и чернят.

Темата разбира се бе споминалият се социализъм, с тази разлика, че за мъртвия и една добра дума в „История. BG“ не се полага. Неизменната генерална линия на водещия е

ПРИПИСКА КЪМ „МИСИЯТА“ НА „ИСТОРИЯ БГ“

Няма да бъде пресилено ако кажа, че за огромна част от просветената телевизионна аудитория, предаването на БНТ „История. BG“ отдавна се гледа повече с омерзение, отколкото с интерес по темата. Ръководството на Обществената телевизия не може да не се интересува от това, но съвсем разбираемо е, че политическия вектор е ясно определен, задачата е категорично недвусмислена, а отклонения, колкото за пред очи, са допустими главно по отношение на недостатъчно решителни и ерудирани участници.

Няма смисъл да казвам, че главният зрител тези 60 минути отредени за „дискусия“. Поставям думата в кавички, защото каквото е практиката на „История. BG“, дискусия и този път нямаме. По простата причина, че поканените за участие са все хора правилни и поради това сблъск на мнения не може да има. Пък и какво да си говорим, не се и полагат!

И този път всички единствено гледаха в една посока, говореха в едни и същи оценъчни категории и извън опита на режисьора Асен Шопов да обобщи, че „всичко е много по-сложно и поради това са невъзможни, нито покаянието, нито прошката“, „дискусията“ приличаше досущ на събрание от онази действителност, която участниците се надпреварваха да клеймят, иронизират и чернят.

Темата разбира се бе споминалият се социализъм, с тази разлика, че за мъртвия и една добра дума в „История. BG“ не се полага. Неизменната генерална линия на водещия е

нител, човекът, който се изживява едва ли не като демиург на историческата наука и значи като незаменим водещ, е „недоучката“ Георги Ангелов. Съзнавам, че изразът не звучи ласкателно, но може би поради контрапродуктивността на антиисторичния стил и метод на водещия, мастиги и уважавани авторитети на историческата наука, го именуват така. После извързат глави или снисходително обобщават: „Не си струва заради Илия да намразваме и Св. ти Илия!“. С което дават да се разбере, че за Георги Ангелов, отдавна няма място на тяхната маса и темата е затворена.

Минчо МИНЧЕВ

публично известна или както би се изразил Георги Марков, тя е успоредна на генералната линия на „нарежданята на чуждото министерство“. Но кой ли ти разбира от драматургия на живота!

Режисьорът Асен Шопов, изглежда бе разгадал отредената му роля да изобразява случайно оцелелият от комунистическите репресии интелектуалец и почти не взе участие в „спектакъла“. И, макар че, както вече споменах, и останалите участници да пазеха известна приличие - не се прекъсва-

ВСУЕ, НАПРАЗНО СЕ МОРИТЕ!

От стр. 1

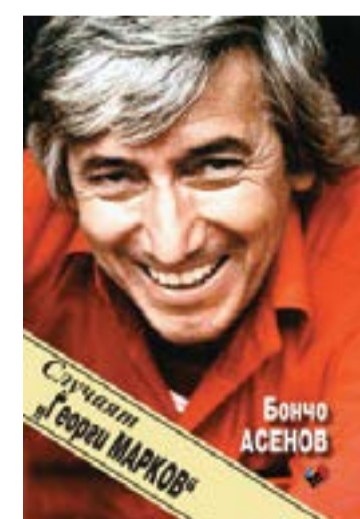
Да припомним, че Георги Марков (1929 -1978) е популярен писател, творил в България от 1957-1969 г., след което отива в Англия, където по-късно започва работа в Би Би Си и същевременно сътрудничи със свои есета и репортажи на радиостанцията „Дойче веле“ и „Свободна Европа“. Когато умира през септември 1979 г. английските власти подемат мощна антибългарска кампания с обвинението, че Марков е убит от Държавна сигурност по нареждане на тогавашния ръководител на държавата, Тодор Живков. Тезата е абсурдна откъдето и да я погледнеш, но да не забравяме, че това са годините на Студената война, когато всяка мярка за приличие и достоверност, особено в пропагандата на Запад, се възприемаше

като слабост, а медиите под контрол бяха бухалката за всяка глава, която се опита да се замисли над фактите.

Георги Марков

В най-груб смисъл - целта оправдаваше средствата; тезите бяха абсурдни, злостта безгранична, а жирскопът на разума беше умишлено повреден, както е и днес. Обвинението не бе доказано, но безогледната пропаганда успя да наложи лъжата в световното обществено мнение. След 1989 г. антикомунистическите сили в България поеха пропагандната кампания, която, уви, продължава и до наши дни. В нея те обръщат особено голямо внимание на репортажите, писани от Георги Марков и събрани след смъртта му в книга, озаглавена „Заочни репортажи от България“.

Българският перуог на писателя

През миналата година издадох книгата си „Случаят „Георги Марков“, в която, въз основа на задълбочени изследвания и изучаване на неговото творчество, се опитам да разкрия истината за неговата смърт, както и истината, че България няма нищо общо с нея. И по-

неже, покрай написването на книгата, препрочетох подробно всичко написано от него, когато чух новината от МОН, се попитах: кои от неговите художествени произведения ще бъдат включат в тези учебници?

И си казах: Може би първата му книга „Цезиева нощ“? Едва ли. В двете новели на тази книга Държавна сигурност разкрива и неутрализира опити на „врагът от чужбина“ да нанесе вредни на българската социалистическа икономика.

Или научно-фантастичния роман „Победителите на Аякс“? В него пък група космонавти от Земята, на която е установен хармоничен социален ред, проникват и изучават далечната планета.

Или новелата „Последният патент“? В нея писателят прави убийствена характеристика за морала на бившите хора - фабриканти и спекуланти. Значи не става.

А може би новелата „Анкета“? Тук главният герой, след както трябва да избере между истината и лъжата, въстава срещу колективната безотговорност и престъпност / по нея е заснет филм през 1963 г. / Или очерка „Записки на инженера“? - публикуван в книгата му „Между нощта и деня“, в който Марков възхвалява трудова обстановка във фабриката, в която е работил няколко години и изразява гордост, че малката фабрика под ръководството на директорката / „комунист, политемигрант и политзатворник“ / и на партийния секретар „улавява за дванадесет години производството си тридесет и шест пъти“. Не, няма да е и тази негова книга.

не чрез телевизионния екран оценка.

На това място Георги Ангелов изрази съжаление, че „репортажите“ все още не се изучаваха в българското училище, но след това предаването, не само несъгласните във фейсбук страницата на предаването щели да си поправят мнението за тях, но и в учебната програма вече щяло да ги има. Вярно, не каза на мястото на Ботев, на Любен Каравелов, на Вазов или на Св. Софроний Врачански, но то се подразбира. Видът му издаваше такава увереност, за самисла на епохалната битка, която води, че не оставяше и съмнения за пълната му обсебеност от мисията, с която са го натоварили.

И се чух да казвам: „Такъв умора няма!“ А ехото на известния рефрен - „Ний ще станем милиони!“ се блъскаше в стението около мен, пред очите ми тъмнееше, аз стисках зъби и бавно осъзнавах, че тази отровна злъч от екрана мен не можеше да убие. И може би защото съм грешен, и много пъти съм се улавял, че нямам сърце да следвам думите, на Всеопрощавания и Свобелгия Господ наш - и този път не казах: „Прости им, Господи, те не знаят какво вършат“. Останалото, както би казал Шекспир, е мъльчание!

И писа ръката ми, а на сърцето ми олекна.

Другото предоставям на проф. Бончо Асенов

А, може би, романът му „Мъже“, с който става член на Съюза на българските писатели? В него авторът разказва как трима млади хора, току що излезли от казармата, успешно се вграждат в трудовото всекидневие на българския народ, водени от примера на Капитана - партийния секретар в завода, един истински комунист. Навремето бе четен с голям интерес. По романа е заснет и филм през 1966 г.

Или „Празното пространство“, новелата, в която Марков противопоставя младия конструктор, богат на идеи, живеещ пълноценен живот,

Разбира се, самият аз бих дал предпочитание на чудесната новела „Жените на Варшава“, в която чрез съдбата на младия геолог и на овчаря Марков ни довежда до размишлът за смисъла на живота, за това дали животът ни е протекъл както трябва и дали сме вкусили от най-сладкото нещо в житието на хората – любовта.

Ами десетките разкази, в които писателят Георги Марков търси преди всичко човешкото в своите герои, тяхната противоречива вътрешна същност, жаждата на всеки за по-щастлив живот, положителната промяна, която настъпва в младия човек под влияние на колектива и

няколко души загиват или са ранени. Той използва тази авария, за да направи характеристика на това време – с всички слабости и недостатъци, но и с творческото си начало, със стремежа на хората да градят един нов свят и с вярата, че нищо не може да ги спре – дори и падането на покрива, който те отново издигат.

Всички тези негови творби от „българския му период“, обаче, няма да се преподават в училищата, защото те не импонират на антикомунистическите възгледи и настроения на тези, които предлагат и настояват творчеството на Марков да се изучава в училищата. Техните погледи

ни и в двете системи в името на „принципа на разума“. Промени, които ще доведат да налагане на „толерантността“ в отношенията между хората. В името на мира ще бъде спряна военната надпревара и ликвидирани мизерията и бедността, казармите и военните полигони ще се превърнат в спортни комплекси и футболни игрища. Промени, при които милиардите левове ще се харчат не за бомби и ракети, а за училища, болници, научни институти, за преодоляване на енергийната криза. Ще бъде съборена Берлинската стена и възстановено нормалното и естествено право на движение на човека навред. Ще изчезнат политическите партии

тивното през този период антисоциалистическо радио „Свободна Европа“. Нямам намерение да правя обширен обзор на 137-те репортажа, изчетени по радиото. Възхвалявани и отричани, някои ги определят като хроника и летопис на обществено-политическата, социална и културна обстановка в България през първите 25 години от социалистическото ѝ развитие, други ги наричат публицистични записки и автобиографични размисли, трети твърдят, че са неспособани поръчкове есета, четвърти, че това не е литература, а пропагандане. Ивайла Вълкова, една от изтъкнатите български журналистки в годините на социали-

ВСУЕ, НАПРАЗНО СЕ МОРИТЕ!

на изчерпания в творческо и духовно отношение негов ръководител в научни институти. И това не. Днес и научни институти няма, пък и конструкторите са все по-малко.

рководителя-комунист. Те са изпълнени с оптимизъм, с вяра в доброто у хората.

А защо пък да не се изучава чудесната новела „Санаториумът на д-р Господов“, в която петима туберкулозно тежко болни лекувани се през лятото на 1944 г. в частен санаториум в планината се прекланят пред ранената от жандармеристите партизанка, която, за разлика от тях, „знае за какво е живяла и за какво се е пожертвала“. По новелата Георги Марков написва пиесата „Да се провери под дъгата“, която се играе тогава в три театри.

Няма да се спирам на двете пиеси на Георги Марков, очевидно те не може да се изучават в училищата. Но ще спомена „Калай“, в която младият човек, започнал работа в ремонтна бригада, се противопоставя на краждите извършвани от бригадара/баща му/ и други работници. Или на „Госпожата на господин търговецът на сирене“, в която Марков се надсмива над чуждо-поклонничеството. Разбира се и „Агентът“, в която са дадени възменията на двамата млади агентори-комунисти, докато чакат пред дома му фашисткия генерал, за да го убият, и които също са убити. Или на комедията „Аз бях той“, в която Марков се надсмива над връзкарството, и която е трябвало да се играе в Сатиричния театър, но е спряна поради невзраченството му. Ами пиесата му „Комунисти“, посветена на 25-годишнината от деветосептемврийската революция, в която противопоставя четирима антифашисти на разпитвания ги техен палач и в която, според рекламната листовка на театър „Съзла и смях“, където е трябвало да се играе пиесата, е показано циничното полицейско хладнокръвие и жертвоготовност, силата и вярата в победата на комунистически идеи. Пиесата не е играна, тъй като се разбира, че Марков няма да се върне в България.

Защо ли пък да не се изучава новелата „Голямото подземно бучене“, в която Марков възхвалява инженерно-рабботническия труд. Там главният инженер и обикновените миньори от една мина, въпреки безотговорните действия на директора, я спасяват от нахлудата в нея подземна река.

И да приключим с творчеството на Марков от този период с неиздадения му роман „Великият покрив“. В него той разказва за авария, станала при строежа на ДМЗ „Ленин“ край Перник, когато покривът на строящия се прокатен цех пада и

Георги Марков

са насочени към творчеството му от

„лондонския период“

и конкретно към неговите „Задочни репортажи“.

Аз бих насочил първо вниманието им към някои от стотиците му есета, които той чете по Би Би Си и радио „Дойче веле“, в които личи широката култура на Георги Марков и където той се проявява като един вещи ерудит в областта на литературата и на киното, който умее да прави задълбочени анализи в тази област. Друга голяма част от есетата са философски разсъждения на Марков по проблеми на човешката същност, за природата и битието, по общозначими проблеми, възлунява човека. С удоволствие бих видял в учебника неговото есе „Новогодишни фантазии“, написано във връзка с предстоящата 1974 г. В него той си пожелава про-

и организации. И това може да стане, ако „светът е осъмнал прероден върху стария и най-чуждосен закон „от всекиго според способностите, всекиму според потребностите“, християнски или комунистически закон, както щете го наречете. Закон, който изключва насилствената организация, който изключва експлоатацията под всякаква форма и прави немислимо съществуването на жестоките капиталистически тръстове – държавни на Изток или частни на Запад“.

А защо пък не - да се вмъкне прословутото му писмо до Димитър Бочев от февруари 1977 г., в което той прави унищожителна критика на света, в който живее и системата, на която служи и не вижда никаква разлика в „свободата на словото“ между двете системи. Или пък последната му книга /написана в съавторство с Дейвид Филлипс/ – „Достопочтено шимпанзе“, която е публикувана след неговата смърт и представлява изобличителна сатира на британската политическа система, на нейния висш ешелон, на безпринципната коалиция в името на личния интерес.

Но не, нашите антикомунисти си искат „Задочни репортажи за България“ да влязат в учебниците. Задочните репортажи, които той е писал, докато е работел в Би Би Си, и които са четени по най-ак-

зма, ги намира за банални софийски клоки, които се знаят от всички в България, но никой не пише за тях. Петър Увалиев, признат и сега, след неговата смърт, за най-изтъкнатия български естет и литературен критик в края на миналия век, казва, че „Задочни репортажи“ са „оло, тенденциозно занаятчийство“, те са „аргатско нещо“, „нирашка работа“, „така не се пише“, „това е една вредна книга за България и за нас българите“.

Акция „пог чужд флаг“

„Задочни репортажи за България“ са силно политизирани и излъблени с остра критика към социалистическия обществен строй. Написани в условията на Студената война, те имат поръчков характер и Георги Марков е трябвало да се съобрази с нивото, стила, езика и най-вече с антикомунистическата същност на примитивните предавания на радио „Свободна Европа“. И каквато и тема да подхване – за култура, за литература, за писатели, за студенти, за положението на работниците и селяните, за социалната обстановка, за здравеопазването, за заводите – непременно е трябвало да вмъкне едно охулване на системата, на партията, на партийната номенклатура, на Държавна сигурност, на Съветския съюз, на писателите и дейци на културата. Това се е искало от радиото и понеже е много талантлив, Марков го прави на сравнително добро ниво, надскачайки елементарните на лещерно ниво предавания на останалите служители в радиото. Марков показва умение да интригува фактите в желана от него насока, да ги изтъпява със сарказъм, да споделя истории, които са гротескни до

МИТОЛОЗИ, МИТОУБИЙЦИ, МИТОТВОРЦИ...

Петко ПЕТКОВ

„Познавам двама глумици-императори – Ян Собиески и себе си - те помощаха на Австрия, без да видят благодарността ѝ“, казал руският император Николай Първи (1825-1855), когато към западната коалиция срещу Русия се присъединила и Австроунгария, на която той помогнал през 1848 г. да потуши унгарското въстание. Ако император Александър Втори, наречен Цар Освободител, знаеше, че 141 години след Руско-турската война от 1877-1878 г., в свободна България ще се вихрят „изследователи“, като Иво Инджев, които ще нарекат тази война „поборителна“, нямаше да си мръдне и малкия пръст да спасява братята славяни на юг от Дунава. Следователно, нямаше да има храна и за втората мракобесна творба на Инджев, озаглавена: „Митът Сан Стефано“.

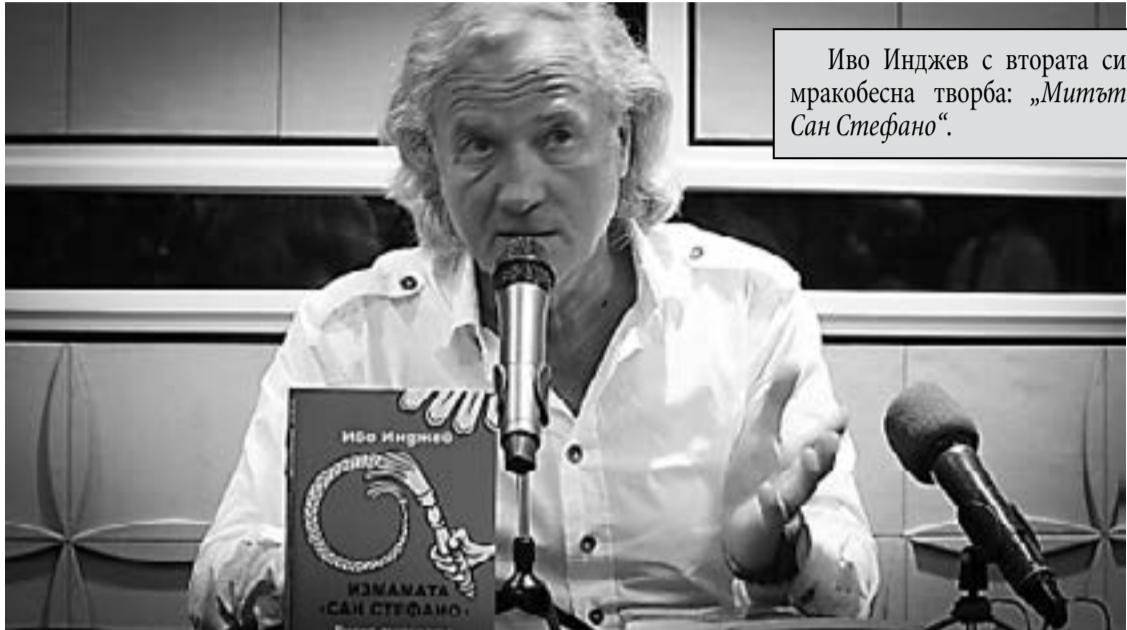
Ерго, нямаше да ги има и паметниците на загиналите за България руски войници и български опълченци при Стара Загора, на Шипка, при Шейново и къде ли още не. Историата, обаче, не търпи условно наклоне-

„ДАЛШИВИЯТ В ЕДНО Е ДАЛШИВ ВЪВ ВСИЧКО“ Латинска поговорка

ние: случило се е това, което е трябвало и е било възможно при дадените политически и исторически обстоятелства. Стока се продава там, където

България се върна на политическата сцена не благодарение на НАТО, САЩ, Великобритания, Австроунгария, Франция и Германия, а

ляше британската политика и пазеше яростно британски интереси в „болния човек на Европа“ - Османска Турция. Да не говорим, че на Острова се

Иво Инджев с втората си мракобесна творба: „Митът Сан Стефано“.

се харчи. Така е и със свободата. Ако един народ не иска да бъде свободен, никой не може да го освободи насила.

За съжаление на днешните закъснили „митоубийци“,

въпреки тях. Истина е, че Уйлям Гладстон написа „Уроци по клане“ за турските зверства в Батак, но тогава не той, а Бенджамин Дизраели (Лорд Биконсфилд), като премиер на Великобритания, опреде-

разпространяваха и брошури, представящи българите като терористи, които заслужават да бъдат изклани до крак. Докато в имперска Русия един поет и писател, Иван Сергеевич Тургенев, написа в „Кри-

абсурдни, да хиперболизира отделни явления, слабости и недостатъци на тогавашната система, но и да ги изопачава и очевидно съчинява. И тук му е мястото да кажем, че Георги Марков е бил принуден да пише по този начин в това радио, защото излиза зад граница същ задача от българското разузнаване да проникне в „Свободна Европа“, която, след завръщането му в България, да разобличи за антисоциалистическата ѝ дейност. И той успява да постигне тази цел, защото в края на 1978 г. е трябвало вече да започне работа в българската секция на радиото. Това, обаче, не му се позволява и не се допуска от западните специални служби и той намира да вмъкне едно охулване на системата, на партията, на партийната номенклатура, на Държавна сигурност, на Съветския съюз, на писателите и дейци на културата. Това се е искало от радиото и понеже е много талантлив, Марков го прави на сравнително добро ниво, надскачайки елементарните на лещерно ниво предавания на останалите служители в радиото. Марков показва умение да интригува фактите в желана от него насока, да ги изтъпява със сарказъм, да споделя истории, които са гротескни до

действиелност в нея. И предлагам непременно да се вмъкне в учебника неговия увод от „Задочни репортажи за България“, чава и очевидно съчинява.

„България е ...суверенна република без никакъв суверенитет, народна демокрация, без никаква демокрация, безличен живот, скован от тежка полицейщина, безлично покорство, пропито от древната мъдрост „Срецу ръжен не се рити“, безлична литература и осакатено изкуство“.

„Ако западният гражданин се стреми да сгъне колкото може повече, нашият главен инстинкт е да не загубим и това, което ни е останало“.

„Днес ние, българите, сме богатият пример за съществуване под похлупак, който не можем да повдигнем, и вече не върваме, че някой друг може... Животът под похлупака няма хоризонтално измерение. Всичко е разположено по вертикална стълба с две посоки - нагоре и надолу. По тази стълба се разиграва безпирен карнавал на властта на човека над човека, върви манифестация от катерене, бутане, удряне и блъскане, на стремглаво изкачване и на насилствено спускане. По тази стълба се плетат заговори, водят се сражения, прегрупират се сили, разпалват се амбиции и първични инстинкти и се гаси всеки пламък на благородство и достойнство. И не-

спирният лозунг, който милиони високоговорители крещат, е, че всеки се бори за щастие то другите. Всички думи, произнесени под похлупака, непременно менят съвършането си. Ние имаме държавници, които нямат държава, личности, които нямат лица, политици, които нямат политика, магазини, в които не се продава нищо, писатели, които не пишат, избори, в които няма избор, съд, който сам е осъден, краждби, мачове, за които резултатът се знае, преди да са започнали и престъпления, които са разкрити, преди да са извършени...“.

„Ние сме видели как зад красивите лозунги на революцията вървят гладни за власт големи и малки акули, видели сме как първата линия на идеалистите неизбежно се подменя от банда безогледни властолюбци, алчни диктатори, агенти на чужда държава, които, веднъж докопали властта, създават най-потисническата полицейска държава и връщат духовното развитие на народа си поне с няколко века назад. Видели сме как изчезват личностите, как се унищожава човешката индивидуалност, как се корумпира духовен живот на цял народ, за да се сведе до безропотно стадо... Видели сме, че единствената цел в

живота на тези другари е да държат със зъби и нокти властта, единствените им интереси са тези на собственото им грандоманско съществуване, единственото щастие, за което се борят, е тяхното собствено щастие и единствената служба, която имат, е да служат на чуждата държава – собственик на похлупака. Те си спомнят, че са българи, или пък забрават, че са българи спотом сам е осъден, краждби, мачове, за които резултатът се знае, преди да са започнали и престъпления, които са разкрити, преди да са извършени...“.

За кое време е казал насила думи Георги Марков? За преди 40 години или за днешното време?!

Опитите на апологети те на „Задочни репортажи

кет в Уиндзор“: написа: „Не, Ваше Величество, дetskата кръв не ще измиете никога!“

А в Германия, където на Берлинския конгрес през 1878 г. се разпокъса нашето Отечество, железният канцлер Бисмарк беше заявил: „Ние не сме се събрали тук за да осеурим щастие то българите, а мира в Европа“. По друг повод той ще каже, че българите са „овцекраците от Долния Дунав, които не заслужават костите и на един померански гренадир“.

Поштика на Възможно

Във Франция Виктор Юго ще алармира, „че пред очите на целия свят се избива цял един народ“, но ще прати Батак в Босна и Херцеговина: европейците тогава не знаят дори къде се намира България.. Така че ако нашите прадеди, чакайки сами да се освободим от иго то, бяха отхвърлили помощта на Русия, заради нейните имперски интереси, нямаше да има какво да съдениняват през 1885 г., нито на какво да обявяват независимост през 1908 г.

На стр. 10-11

от България“ да я сравнат със „История славянобългарска“ и „Под изото“, със „Записки по българските въстания“ и „Строители на съвременна България“, с „Българският Великден или страстите български“ и да твърдят, че тя е „безспорно най-яркото българско литературно произведение от втората половина на XX век“ са кощунствени. Тя и историята си каза думата. А и българският народ. Поревте се в Интернет и вижте класиците за най-популярните, най-четените, най-великите български книги. „Задочни репортажи, на Георги Марков не е сред тях. Това е най-обективната оценка на народа ни за тази книга.

Опитите на антикомунистическите сили в страната да превърнат Георги Марков в символ на антикомунизма, са нечистолюбни и подчинени на тяхната пропаганда и дейност. Какъвто е и стремежът им да бъдат вакрани и изучавани неговите „Задочни репортажи“ в учебниците на училищата. Те са силно политизирани и са обслужвали определени интереси на определени кръгове, както по време на Студената война, така и след 1989 г. Рано или късно те ще отидат в забвението. Или, както казва големият български поет Иван Динков: „Репортажите му никога няма да станат българска класика, а само ще напомнят за един безцелно пропилян човешки живот“.

Георги Марков има място и ще остане в българската литература с художествените си произведения. Те говорят най-правдиво за неговата същност, за неговия борчески дух, за непримиримостта му към слабостите и недъзите и на двете общественно-политически системи. С това трябва да бъде запомнен и тачен от нас и от следващите поколения.

Без Освобождението на България „съюзниците разбойници“ нямаше да посмеят да обявят война на Високата порта през 1912 г., и останалите подигото български щяха да споделят съдбата на арменците в Османска Турция през 1897 и 1915 г. Или на кюрдите, които още нямат своя държава, въпреки че са над 40 млн. души, разпилени в няколко държави. Каквити и имперски интереси да е имала Русия, факт е, че те частично съвпадаха с българските. Ако не ни бяха освободили руснаците, можеше да ни разпокъсат и поделят помежду си съседните нам държави, както направиха с Македония след Междусъюзническата война от 1913 г. Можеше пак да влезем в НАТО и ЕС, но като части от Гърция, Турция, Румъния, или Сърбия. Не като държава с името България. Впрочем, според „История на османската държава“ на австриец Яозеф Хамер, през 1444 г. маджарингът Янош Хуняди се съгласил да участва в похода на Владислав Ягелон, Варненчик, срещу обещанието да го направят крал на България. Защо ли тогава Русия е трябвало само да ни освободи, без да преследва и свои някакви интереси? Истина е, че тя е желала да има влияние на Балканите и в частност у нас, но нали не ни е отнела и един квадратен километър от територията? Шо се отнася до Северна Добруджа, дадена на Румъния, защо не сме си я взели по-късно? Нали през 1916 г. българската армия е влязла в Букурещ? Защото толкова са ни били силите. В противен случай нямаше да оставим Македония на сърбите и гърците..

Политиката в реализация на осъществимото.

А какво твърди Иво Инджев в последния си пасквил? Че Санстефанският мирен договор е най-големият провал на руската дипломатия в лицето на граф Игнатиев. Понеже Берлинският договор заличил неговите фантазии. И кой дипломат би могъл да постигне повече, имайки зад гърба си една изтощена от войната страна, срещу която се е опълчила цяла Западна Европа? Да, ама Игнатиев не бил никакъв тираф, понеже в Русия няма такава титла, а съществува титлата княз. И какво променя този факт? Прави ли той Лорд Би-консфилд българофил? Не! Британското отношение към България се определя от един принцип: което е добро за Русия, е неприемливо за Великобритания. Ако България

МИТОЛОЗИ, МИТОУБИЙЦИ,

и Русия са скарани, Лондон ще подкрепя София. Прави го по време на Съединението на Княжество България с Източна Румелия, понеже руският император не го подкрепя заради опасността от избухване на нова война в Европа. Война, за която страната му не е готова. И, разбира се, Александър Трети е бесен от мисълта, че освободената „с руска сила, руска кръв и руска пот“ страна ще служи на враговете на Русия. Оказва се прав, защото в две световни войни България е срещу Освободителката си и по чудо избягва третата национална катастрофа, преминавайки в последния момент на страната на антихитлеристката коалиция. Преди това, обаче, понася последиците от „символичната“ война, обявена от нея на САЩ и Великобритания. Вбесен от този самоубийствен акт, Чърчил ще нареди София да бъде превърната от съюзническата авиация в картофена нива. Ако това го беше казал Сталин, Иво Инджев щеше да напише трилогия за руските зверства. Но, нямайки такъв повод, той се фокусира върху граф Игнатиев, обявявайки го за автор на първото антиеврейско законодателство в Русия и за учител на Хитлер. Докато някакъв османски падишах, Махмуд Втори (1808-1839), на когото император Николай Първи помогнал да потуши бунта на управителя на Египет, Али, бил казал, че е готов да приеме православната вяра. Османски султан – православен християнин? Каква развнетана фантазия има този Инджев! „Тази лъжа надмина нашата лъжа!“, казват турците. Казват и други: „На разбрания роб стани, на неразбрания и господар не ставай!“

Инджев и други наши русофоби обвиняват граф Игнатиев и за това, че не направил опит да спаси от бесилото Васил Левски. Но поради каква причина един представител на монарха в Санкт Петербург трябва да харесва и спасява един републиканец и революционер като Дякона? Колко от самите българи тогава са познавали възгледите на водача на нелегалната революционна организация, та само шепа съзаклятници от Южна България са се организирали да го освободят, ако бъде превозен с влака от София за Одрин? На практика Захари Стоянов, първият биограф на Апостола, го изважда от забравата след Освобождението. Той, обаче,

ако и да заявява „Святата истина ми беше известна“, е достоверен само при описанието на събитията, в които лично е участвал. И ако, както твърди Инджев, Захари е цитирал като принадлежаща на Левски фразата „Който ни освободи, той и ще да ни пороби“, редно е да посрещнем това със съмнение. Защото летописецът на Априлското въстание никога не се е срещал с Левски. Пък и с времето оценките на Захари Стоянов за някои личности са се променяли. Първо пише фейлетона Скендербег, после ще каже: „Има Батенберг, има България; няма Батенберг,

на Виктор Николаев, че може да бъде уволнен. Поради което беше принуден да напусне Народното събрание и да премине като „свободен анализатор“ в „Канал-3“, откъдето скоро го настириха с мотива „нисък зрителски интерес“. Сега проми мита да ДС и Военното разузнаване в „ТВ Европа“, където си разменият гостувания с друг „митоборец“ - Георги Коритаров, агент на същата ДС с псевдонима „Алберт“. Един ден преди националния празник 3-ти март, Антон Тодоров обяви членовете на БРПЦК, подготвили Априлското въстание от 1876 г., за сътрудници на руското военно разузнаване и „рублиджии“. Намекна, че са били финансирани от Русия, което, разбира се, е голям грях. Друго щеше да е ако ги беше финансирала някоя „правилна“ фондация, ръководена от ЦРУ и Държавния департамент на САЩ. Например „Америка за България“.

Когато едно куче не знае за лае

Агент „Алберт“ пък се е

ри на камък и трябваше позиция да го спасява от „народната любов“. Единствено телевизия „Алфа“ излъчи кадри от този позор. Шо се отнася до първата му книга, тя стои месеци наред в кварталния магазин „Фантастико“ на шанда за вестници, срещу картофите, зело, домати и други зеленчуци. Не видяхме някой да я купува.

Другият „убиец на митове“,

който всъщност е създател на нови митове, Антон Тодоров, написа „Шайка! Бойко, Цецо, Росен и други негодници“, след което прие правата герберска вяра, стана депутат от гражданската квота на ГЕРБ и се проявява за мумийоподобен, който не спи, не яде и винаги се завръща. Накрая, като потвърждение на факта, че преди да мумифицират някого, египетските жреци са изваждали вътрешностите и мозъка на трупа, Тони Мършата, както го зовът по форумите, се „оля“ по Нова ТВ, намекайки

на Виктор Николаев, че може да бъде уволнен. Поради което беше принуден да напусне Народното събрание и да премине като „свободен анализатор“ в „Канал-3“, откъдето скоро го настириха с мотива „нисък зрителски интерес“. Сега проми мита да ДС и Военното разузнаване в „ТВ Европа“, където си разменият гостувания с друг „митоборец“ - Георги Коритаров, агент на същата ДС с псевдонима „Алберт“. Един ден преди националния празник 3-ти март, Антон Тодоров обяви членовете на БРПЦК, подготвили Априлското въстание от 1876 г., за сътрудници на руското военно разузнаване и „рублиджии“. Намекна, че са били финансирани от Русия, което, разбира се, е голям грях. Друго щеше да е ако ги беше финансирала някоя „правилна“ фондация, ръководена от ЦРУ и Държавния департамент на САЩ. Например „Америка за България“.

на Виктор Николаев, че може да бъде уволнен. Поради което беше принуден да напусне Народното събрание и да премине като „свободен анализатор“ в „Канал-3“, откъдето скоро го настириха с мотива „нисък зрителски интерес“. Сега проми мита да ДС и Военното разузнаване в „ТВ Европа“, където си разменият гостувания с друг „митоборец“ - Георги Коритаров, агент на същата ДС с псевдонима „Алберт“. Един ден преди националния празник 3-ти март, Антон Тодоров обяви членовете на БРПЦК, подготвили Априлското въстание от 1876 г., за сътрудници на руското военно разузнаване и „рублиджии“. Намекна, че са били финансирани от Русия, което, разбира се, е голям грях. Друго щеше да е ако ги беше финансирала някоя „правилна“ фондация, ръководена от ЦРУ и Държавния департамент на САЩ. Например „Америка за България“.

Когато едно куче не знае за лае

Агент „Алберт“ пък се е

захванал да разобличи мита за спасяването на българските евреи. На 11.03.2019 г., с помощта на своя гост, български евреин, той стигна до заключението, че евреите не са били спасени, а тяхната депортация била само отложена. Но как самовлюбеният в своята изключителност Коритаров да се сети, че с това налива вода в чужда мелница и направо си рита трудоващата книжка, защото излиза, че говорителката на руското МВНР Мария Захарова е била права, че всъщност Червената армия е спасила евреите. Къде са Инджев и Тодоров да разобличат тази „фалшива“ новина, този зловреден за евроатлантизма „мит“? Или да ни обяснят, защо ако не е имало спасяване на българските евреи, на 10 март, наред с председателя на Световния еврейски конгрес и потомците на „отложението“ за депортиране български евреи крачека председателя на НС Цвета Караянчева и заместник председателя на ГЕРБ Цветан Цветанов. Това ще заличи ли срама от скандалната данъчна „амнистия“ на Главно Мюфтийство, главувана от ПГ на ГЕРБ и ДПС? Някои я нарекоха сделка, други „данък спокойствие“, докато самият Цветанов обособява опрощаването на 8,2 млн. лева на мюсюлманското вероизповедание с грижа за националната сигурност. Демек, ако не била тази амнистия, мюсюлманите у нас щели да се радикализират и да попаднат под чуждо религиозно влияние. Финансовият министър Владислав Горанов, този „Издислав“ на бюджетната строгост, каза, че 8,2 милиона били нищо в сравнение с 42 милиардния бюджет. Един вид, ако дълговете на Главно Мюфтийство не бяха опростени, мюсюлманите щяха да се изнесат в Германия, подобно на циганите от плетивския квартал „Столиново“. „От кога етническият мир се крепи на дълговете на мюфтийството?“, запитва Велислава Дърева. Според нас така е, откакто Доган и Борисов започнаха да се договарят на четири очи (според Валери Симеонов), вместо да се „поръчват“ един друг. Но, както му стана навик, Борисов оцени негативната обществена реакция срещу тази данъчна амнистия и нареди на депутатите си да се откажат от нея. На нарочна пресконференция на 13 март, съвместно с депутатите си да се откажат от нея. На нарочна пресконференция на 13 март, съвместно с депутатите си да се откажат от нея.

на Виктор Николаев, че може да бъде уволнен. Поради което беше принуден да напусне Народното събрание и да премине като „свободен анализатор“ в „Канал-3“, откъдето скоро го настириха с мотива „нисък зрителски интерес“. Сега проми мита да ДС и Военното разузнаване в „ТВ Европа“, където си разменият гостувания с друг „митоборец“ - Георги Коритаров, агент на същата ДС с псевдонима „Алберт“. Един ден преди националния празник 3-ти март, Антон Тодоров обяви членовете на БРПЦК, подготвили Априлското въстание от 1876 г., за сътрудници на руското военно разузнаване и „рублиджии“. Намекна, че са били финансирани от Русия, което, разбира се, е голям грях. Друго щеше да е ако ги беше финансирала някоя „правилна“ фондация, ръководена от ЦРУ и Държавния департамент на САЩ. Например „Америка за България“.

Днес деца, утре – народ“.

Запитвали ли сме се какъв ще бъде утрешният български народ, който днес се учи и възпитава по оскатените програми започнаха да се договарят на четири очи (според Валери Симеонов), вместо да се „поръчват“ един друг. Но, както му стана навик, Борисов оцени негативната обществена реакция срещу тази данъчна амнистия и нареди на депутатите си да се откажат от нея. На нарочна пресконференция на 13 март, съвместно с депутатите си да се откажат от нея.

на Виктор Николаев, че може да бъде уволнен. Поради което беше принуден да напусне Народното събрание и да премине като „свободен анализатор“ в „Канал-3“, откъдето скоро го настириха с мотива „нисък зрителски интерес“. Сега проми мита да ДС и Военното разузнаване в „ТВ Европа“, където си разменият гостувания с друг „митоборец“ - Георги Коритаров, агент на същата ДС с псевдонима „Алберт“. Един ден преди националния празник 3-ти март, Антон Тодоров обяви членовете на БРПЦК, подготвили Априлското въстание от 1876 г., за сътрудници на руското военно разузнаване и „рублиджии“. Намекна, че са били финансирани от Русия, което, разбира се, е голям грях. Друго щеше да е ако ги беше финансирала някоя „правилна“ фондация, ръководена от ЦРУ и Държавния департамент на САЩ. Например „Америка за България“.

МИТОТВОРЦИ...

тач Граматик или Златоуст) и министърът на финансите Владислав Горанов („Издислав“), обявиха поредния обратен завои: ГЕРБ щели да внесат проектозакон за разсрочване, а не за опрощаване на задълженията на Главно Мюфтийство. Така че с привиждания от държавата субсидии за мюсюлманското вероизповедание хем да се плащат заплатите на 600-те имами, хем постепенно да се изчистят дълговете на Главно Мюфтийство. Разяснявайки новия курс, представителят на ПГ Цветанов изглеждаше толкова притес-

нен, заяви Владислав Горанов, може би не защото етническият мир остана под „заплаха“...И безсрамиеето си има граници!

Само глупостта е без оръжие

„Всяко идиотско деяние има философско оправдание!“ казваше възвоният ми командир във Висшето военно училище за артилерия и ПВО. Идиотщините на русофобите също имат, ако не оправдание, то поне логично обяснение. И то има толкова отношение към морала, законността, справедливостта, толерантността и нацио-

налните интереси, колкото и фалшивите „евроатлантически ценности“, с които политиците ни омайват всекидневно. Обяснението е съвсем материалистическо: просто някои партии, партийни лидери, наемни политолози, журналисти, писатели и социолози трябва „да се понахранят“. Затова Иво Инджев ще пише за „Мита Сан Стефано“, Светослава Рудолф – за годишните на Левски, а Борислав Зюмбюлев ще пита от страниците на вестник „24 часа“: „Мина ли ни Трети март?...“

Парите не миршат, за разлика от някои дела..Но, Що се отнася до подкрепа-

когато „патриотите“ оправдат приемането на скандалната данъчна амнистия за Главното Мюфтийство с отсъствието на БСП от Народното събрание, някой трябва да им припомни, че можеха и сами да предотвратят това „хамкане“ на народна пара. Просто трябваше да кажат на Бойко Борисов, че излизат от правителството и спират да го подкрепят. Като не направиха това, показаха на всички, че и за тях властта е хранилка, по-важна от правото и националните интереси. После изважиха задоволение от обрата на ГЕРБ, но съмнението за тяхното съучастие в престъплението „данъчна амнистия по целесъобразност“ останаха.

Що се отнася до подкрепа-

та на управляващите за „законно назначението“ от Тръмп за президент на Венецуела Хуан Гуайдо, предлагаме им да прочетат написаното в „Ню Йорк Таймс“. А именно, че камионите с хуманитарна помощ, опитващи се да влязат във Венецуела в края на февруари т.г., не са били опожарени от силите, подчинени на легалния президент Николас Мадуро както разтърбиха „правилните“ медии и политици. Тоест, не Москва, а Вашингтон е автор на фалшивите новини за Венецуела.

Като и на тези за руската „хибридна намеса“ в американските и европейските изборни и други процеси. На разбрания и толкова му стига!

НЯМА СИЛА, КОЯТО ДА НАДДЕЛЕЕ ВИСОКОТО СЛОВО

От стр. 12

Всъщност, ако нещо сме изгубили безвъзвратно през последните тридесет години, това е чувството за общност. Обществото ни е атомизирано до крайност, а самите атоми са в състояние на полузапад (със сигурност верижна реакция няма да има); в страната се вихрят подклаждани отгън пагубни центроизвънни сили, катализирани от невиджания упадък на нравите, целенасочено предизвиканата мизерия, грубото незачитане на закони, социални и човешки права и правила; откритена гребж и вплиюци ненаказуемост, антинародни действия на държавната машина в услуга на чужди страни, продажничество и предателство на всички управленски равнища, хронична интелектуална и морална недостатъчност на онова, що се е самоповъзгласило за елит... Има една германска мъдрост, която гласи:

„Днес деца, утре – народ“.

Запитвали ли сме се какъв ще бъде утрешният български народ, който днес се учи и възпитава по оскатените програми започнаха да се договарят на четири очи (според Валери Симеонов), вместо да се „поръчват“ един друг. Но, както му стана навик, Борисов оцени негативната обществена реакция срещу тази данъчна амнистия и нареди на депутатите си да се откажат от нея. На нарочна пресконференция на 13 март, съвместно с депутатите си да се откажат от нея.

на Виктор Николаев, че може да бъде уволнен. Поради което беше принуден да напусне Народното събрание и да премине като „свободен анализатор“ в „Канал-3“, откъдето скоро го настириха с мотива „нисък зрителски интерес“. Сега проми мита да ДС и Военното разузнаване в „ТВ Европа“, където си разменият гостувания с друг „митоборец“ - Георги Коритаров, агент на същата ДС с псевдонима „Алберт“. Един ден преди националния празник 3-ти март, Антон Тодоров обяви членовете на БРПЦК, подготвили Априлското въстание от 1876 г., за сътрудници на руското военно разузнаване и „рублиджии“. Намекна, че са били финансирани от Русия, което, разбира се, е голям грях. Друго щеше да е ако ги беше финансирала някоя „правилна“ фондация, ръководена от ЦРУ и Държавния департамент на САЩ. Например „Америка за България“.

ните програми всичко, що е патриотично, социално и просто човешко, правеха непрекъснати размествания в тях и така затриха по-голямата част от нашата класика за следващите българи. И – нищо!!! Ни депутат се обади, ни партия, ни някой учен от БАН, ни университетски професор, – а за министри оставки или наказания нямат – отнюд! Да не говорим за мълчанието на ония писатели, сдружений и кръжочета, децо са едновременно и на родна държавна ясла, и на чуждестранни, пък и на общински такива. Ни думица.

Съюзът на българските писатели продължава да отстоява възпитателното, родолюбивото, стойностното, което е въплътено в нашата високохудожествена литература и което пречи на либералите да се налибералстват (разбира се, не то, а хората, които възпитават в българщина и в такава качества и добродетели).

При цялото недоверие на българите към институциите, БСП неслучайно се ползва с уважение и авторитет – Съюзът е плуралистичен образец, напълно независим политически и финансово, сясно заявена родолюбива политика и демократични отношения; с подчертана грижа за художественото книжовно наследство и приобщителни инициативи към творците на словото, живеещи извън родината. Именно това негово самостоятелно, на ползу роду и неотклонно следвано поведение обяснява и защо той постоянно е под прицела на ония, които заграби-

ха и обезлюдиха България и настървено искат да не сме това, което сме, а такива, каквито те ни заставят да бъдем – безпапети и подчинени на чужда воля и зависимост.

Преди да си отиде от този свят, при представянето на последната си книга в Национален музей „Земата и хората“ Виктор Пасков оприличи съвременния български писател като солист в оркестър „Туманик“. В същото време евроатлантическият айбсберг белее невъзмутимо отстраняване. Сравнението е тъжно и точно, макар че изходът от такова противопоставяне да е известен – няма сила, която да е надделяла Високото Слово.

Останал съм обаче с впечатлението, че не са малко хората – и не само на перото, които не са си изяснили напълно истинската природа и мащабите на надвисналите над родината ни заплахи. Не изпадам в конспиративни мании – очевидните факти са достъпни за всеки. В това, което ни пробутват с благовидния етикет „демократия“ не само няма нищо демократично – напротив, то е същинско нашествие, замислено отгън и осъществявано от нашите родоотстъпници и е не по-малко безмилостно и гибелно от онова през 1393 г. Това, че форми, средства, демагогията и възможностите му са пропускат на съвременната ци-

визация, не го прави поцивилизовано. В България вече се случва. Отново сме пред избор и той е съдбовен – лебедова песен или „Боят настана...“ След като направихме „цивилизационна“, дойде време за истинския и колкото и да шикалкавим, няма как да се измъкнем. Дано по навик пак не посегнем към грешния – толкова пъти ни се е случвало!

Преди стотина години удивено ни наричаха „прусаците на Балканите“.

Сега сме нещо като западнияците на Изтока.

Заключение

Няколко думи за действията и противодействиата. Съюзът на българските писатели, който е наследник и продължител на живородните традиции в нашата литература, се ръководи стриктно от своя устав. Нека не забравяме, че писателят трябва да пише (Козма Прутков). БСП не е Четвърти революционен окръг или Въстаническа оперативна зона и да отправяш призови към него за драстични и изобщо непристъпни действия, значи да не познаваш историята му и не проумяваш ролята на литературата. А тя е особено важна – без спойвачката хоросан на нейната естетическа и познавателна памет всяко съвременно общество е обречено на запад и заличаване.

Н е академичните речници и енциклопедии, а писателите е тайник и извор на езика, от който започва обществото, семейството и самият човек. Един изтъкнат съвременен словесник отправя апела „Иззете поема!“. Колкото и невъзможно да звучи, понякога и един писател стига, за да започне историята отново. Ние дори имаме такъв – Паисий Хилендарски!...

НЯМА СИЛА, КОЯТО ДА НАДДЕЛЕЕ ВИСОКОТО СЛОВО

Писателят е тайник и избор на езика, от който започва обществото, семейството и самият човек

Това само на пръв поглед е една тема, а всъщност засяга целия ни обществен живот. Ето защо следвайки Аристотеловия съвет да си изясним предварително за какво говорим преди да заговорим, ще започна простичко като в прогимназиален преразказ с елементи на разсъждение: увод-изложение-заключение.

Увод

Уважаваният и драг на сърцето ми Тотко Найденов е публикувал в бр. 10/5 март 2019 г. на не по-малко уважавания в „Нова зора“, издаван от също толкова уважавания и драг на сърцето ми поет Минчо Минчев едно свое обръщение към УС на СБП, като е поставил за главие крилатия Вазов стих „Стресни се, племе закъсняло!“. Обръщението подсказва, че е насочено към нашто линейско поколение и звучи укорно, призивно, възпитателно и въздействащо.

Но – дотук с констатациите и алюзиите!

Така! Не само споделям, но и горещо подкрепям позицията на Т. Найденов – всъщност, не по-малко горещо подкрепяна и от останалите членове на УС на СБП. За какво повдига реч тогава нашият неспокоен колега?

1. Съюзът на българските писатели (СБП) да направи постъпки и настоява за приемане на Закон за българския език (направени впрочем отдавна, в предложението проект на СБП – „Закон за защита на българския език и книжовност“);

2. За противопоставяне на организирания и ръководени от МОН вакханалии със съдържанието на учебниците по история и литература;

3. За действията и отношението на СБП към горните и други проблеми.

Като аргумент Т. Найденов сочи статията на Панко Анчев „Кой се страхува от Иван Вазов“ с риторичното предположение, че вероятно сме я чели (има си хас да не сме, щом е публикувана освен в „Нова Зора“ и във вестник „Слово до днес“, който

то редактираме с Надя Попова – също член на УС, а самата статия е една от цяла поредица подобни публикации). По тези изключително важни въпроси са се изказали на страниците на писателския вестник „Слово до днес“ пера като Чавдар Добрев, Драгомир Шопов, Никола Инджов, Александър Гочев, Иван Гранитски, Ваня Добрева, Ники Комедвенска,

Иван ЕСЕНСКИ

Елка Няголова, Димитър Христов, Атанас Звездинов, Георги Константинов... Достатъчна декларация за категоричната позиция на нашите писатели и към т. нар. „Истанбулска конвенция“, фундаментализма, глобалистичните прекроявания, малодушието на управляващите, отстъпващи от националните интереси и пр., са техните публикации.

Видно е и с просто око, че в случая се чука на отворена врата, но нека го използваме да засегнем и други тревоги, надвиснали над българската земя.

Но първо за Закона.

Има ли някой, комуто още не е ясно, че без българския език няма и България? Има ли някой, който да приема терора, дивотиите, простотиите и омаскаряването, на които е подложен отвсякъде свещеният български език? Има ли някой, който да е равнодушен към каменното бездействие на онова, което наричаме „държава“ (нейната инертна, тромава и неефективна администрация) и на което плащаме именно за това – да пази културното ни минало, да развива и планира настоящето, за да постигнем по-добро бъдеще?

Ще припомня предисторията: по поръка на Управителния съвет на СБП заедно с писателя Банко Банков рабо-

тихме по проектозакона за защита на българския език и книжовност. Въпреки усилията, настояванията, молбите, търчането по парламентарни комисии и групи, въпреки индивидуалните кантардисвания на гая и оная законодателна единица, проектозаконът беше заведен в деловодството на парламента току преди да се разпусне 43-то Народно събрание. Тая хватка беше поредната динена кора, която ни изпързала и съгласно правилата сега трябва да започнем същата процедура отначало (което вече по неволя и правим). Не щат и не щат т. нар. „народни представители“ да има Закон за своя език народа им – поне онова, което е останало от него. Но редом с пълното невнимание и апаратни пируети от тяхна страна, в публичното пространство светкавично се поде същинска война срещу СБП. Не пропуснаха да проведат опълчение и ония писателски кръгчета и квадратчета, които са на фондова храна и пълна телесна и душевна издръжка от чужди централи и соросови подразделения: то не бяха клевети и ругатни, не бяха писъци, обвинения, ТВ и радио-кречетала... Разбира се – все. СБП няма да отстъпи завещания му от създателите на нашата висока словесност път.

Сега пак сме запретнали ръкави и сме нарамили многострадалния наш Закон да го предложим (за 9-ти път), белким снизхождат законодателите наши най-сетне. Засега обаче още сме под кривата круша, която расте на пл. „Народно събрание“. Самото 44-то Народно събрание пък преполови мандата си, критично оредя откъм представители и нека не съм лош пророк, но опитът ми подсказва, че и този проект ще отиде при предишните в мазето. Виж, ако беше някоя джандърска конвенция, ден нямаше да я бавят...

Изложение

В обратното на логиката също има логика, но не мога да се начудя на героичната готовност, с която българина решава важните си проблеми: заема олимпийската си поза на обвинител и с железен глас започва да вменява на другите вината за несвършеното.

На стр. 11

ПРИТЧА

На Венко Евтимов

Иван Есенски

Ще приседна, ще ми стане жал,
ще погала сухата тревица,
ще река:

– Аз също съм от кал,
но това ни е съдба, сестрице!

С теб сме само две добри души,
просто сме наполовина мъртви:
тоя свят съвсем ни изсуши –
теб отвънка, а пък мен отвътре.

Тайно – да не видат зли очи –
хайде да се слеем в общо тяло:
с празната ми кожа облечи
своята душа осиротяла!

Скрих сълзи за сто години дъжд –
още цял живот ще ни подхранва.
Първия живяхме по веднъж –
тоя ще го поделим поравно...

И тревата се засели в мен.
Никой нищо не разбира, обаче
оттогава съхна млад-зелен.
А тревата оттогава плаче.

КОПРИВЩИЦА

Конче-вихрогонче между март и август...
Нейде по средата
както пъбли, пътят хуква и се връзва
косо в планината.

В звънналия въздух птичи уплах литва,
с дълго ехо впримчен.
За сърцето не е време за молитва,
но прошътва: „Димчо...“

Конче-вихрогонче, грива разпиляло
в белоцветни вишни, –
толкова си нежно, толкова си бяло,
че едва те виждам.

Моля се за теб, а думите ми тръпнат –
както си говоря,
още ми се чува някой с плахи стъпки
да събужда двора.

Ала там е пусто – грохналите двери
все не се отварят...
Никой вече няма тук да го намери –
край Демирхисар е.

Препусни нататък, близало с копита
вишневого клонче...
В този град-въздишка, този град-молитва,
конче-вихрогонче!

Книгата на Николай Стариков е с цена 14 лв. и може да се закупи от офиса на ул. „Пиротска“ 3 в София, както и да се поръча с обикновен пощенски запис на стойност 16 лв. (14 лв. + 2 лв. за пощенската пратка), на адрес София 1377, за Минчо Мънчев Минчев - до поискване

